

Στα 99 του χρόνια έφυγε από τη ζωή ο Μιχάλης Σταφυλάς

Λένε πως το καλό δεν κρατάει πολύ. Όμως εδώ μας διέψευσε ο Μιχάλης Σταφυλάς που κράτησε και μπόρεσε και έδωσε τόσα πολλά και πάντοτε καλά. Έναν αιώνα έδινε και δεν άδειαζε, ήθελε και είχε κι άλλα για να δώσει.

Έφυγε ο απαλός, ο προσιτός, ο ευγενής, ο γλυκομίλητος, ο άνθρωπος Μιχάλης.

Κάθε αρχή όμως έχει και τέλος. Έτσι το πολυσέλιδο βιβλίο με την επωνυμία Μιχάλης Σταφυλάς που άνοιξε το 1920 στη Γρανίτσα Ευρυτανίας έκλεισε για πάντα στις 22 του Μάη του 2018 με το θάνατό του.

Τα κακά νέα τρέχουν γρήγορα, όπως και η είδηση του χαμού του που δέχτηκα το χα-στούκι που μου ταρακούνησε το κεφάλι μου.

Μεγάλη η απώλεια του πολυαγαπητού μου αδερφού που με αποκαλούσε μικρή αδερφή του. Γιατί ήταν φίλος του αείμνηστου αδερφού μου, Νίκου Ζωγραφόπουλου, του αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης, Ιωσήφ και του μεγάλου ποιητή Δώρη Ανθ. Τούτο γινόταν γιατί γνώριζε το άδειασμα που είχα από το χαμό του και ήθελε να πάρει τη θέση του απέναντί μου.

Αυτά είναι κάποια από τα ψιλά γράμματα που διάβαζε ο Μιχάλης.

Στον αδερφό μου Μιχάλη έκανα αναφορά περίπου 5 χρόνια πριν στο περιοδικό "Πνευματική Ζωή" και εξήγησα πως, τα αισθήματά μου, την εκτίμησή μου, το θαυμασμό μου, το σεβασμό μου και την αγάπη μου, ήθελα να τα διαβάσει βρισκόμενος εν ζωή, γι' αυτό και τόσο σύντομη η σημερινή μου αναφορά στον πολυγραφοτάτο αδερφό Μιχάλη.

Την τελευταία φορά που τον επισκέφτηκα στην Αθήνα, μου ζήτησε να γράψω ένα βιβλίο να και κάνει ο Μιχάλης την εισήγηση.

Δεν θα αναφερθώ, μου είπε, στη συγγραφή, στην ποίηση και στη σάτιρά σου Αρχοντούλα μου, αλλήλ στις χάρες σου. Εγώ Μιχάλη μου, του είπα, δεν έχω χάρες. Εγώ έχω χαρές που στάθηκα τυχερή και συνυπήρξαμε με μια άψογη συνεργασία μας στο περιοδικό "Πνευματική Ζωή" που με φιλοξενεί περισσότερο από 20 χρόνια. Και αλλήλ πολλά είπαμε, ενώ με ξεναγούσε στο τεράστιο γραφείο του.

Αρχοντούλα, μου είπε, να γράφεις, είναι χρήσιμα αυτά που γράφεις.

Γράφει η Αρχοντούλα
Ζωγραφοπούλου - Τσίμνη

Το βιβλίο, του είπα, Μιχάλη θα το γράψω, αλλήλ μην ξεχάσεις την εισήγηση. Θα την έχω έτοιμη, μου είπε. Και γελάσαμε.

Έφυγα τόσο ανάλαφρη και δεν μπορούσα να συμμαζέψω τον θαυμασμό μου γι' αυτή την ολοκληρωμένη προσωπικότητα, γι' αυτή την πνευματική φυσιογνωμία που άκουγε στο όνομα Μιχάλης Σταφυλάς.

Λίγες μέρες πριν φύγει, μιλήσαμε και μου είπε, δεν αισθάνομαι καλά Αρχοντούλα μου, νομίζω πως έρχεται το τέλος μου.

Μέσα σ' όλες τις ατυχίες μου και τα πάμπολλα προβλήματά μου, θα θυμάμαι τις υπέροχες στιγμές που μου χάριζε ο Θεός, δίπλα στον ανεπανάληπτο Μιχάλη. Δίπλα στον μεγάλο Ευρυτάνα, το παιδί της ιδιαιτέρας του πατρίδας της Γρανίτσας, το παιδί της Ευρυτανίας ολοκληρωμένης, της Ελλάδας και όχι μόνο.

Συναισθηματικά βρίσκω εμπόδιο, δεν καταφέρνω να γράψω περισσότερα για τον Μιχάλη σήμερα.

Τέλος εκεί που πήγε αυτό το Ευρυτανικό πνεύμα-θαύμα, ας ανταμώσει κάποια αλλήλ πνευματικά κεφάλαια της Ευρυτανίας που έφυγαν πριν τον Μιχάλη - για τα οποία θα αναφερθώ κάποια αλλήλ στιγμή - και ας δημιουργήσουν κι εκεί μια αλλήλ πνευματική Ευρυτανία για να μη φοβάμαι τον θάνατο, προκειμένου να τους συναντήσω.

Μ' αυτές τις γλυκιές μνήμες θα πορεύομαι, θα πονώ γι' αυτούς αλλήλ και σαν φίλη τους θα καμαρώνω γι' αυτό που ήταν όλοι τους, το αξιοθαύμαστο.

Προχθές που μίλησα με τη σύζυγο του Μιχάλη, τη Θέμιδα, την αξιοηλότρευτη και ξεχωριστή μας, την καθ' όλα μεγάλη κυρία, μου είπε: «Άδειασε ο τόπος Αρχοντούλα μου». Ήταν βαρύς ο ίσκιος του Μιχάλη, της είπα.

Τα θερμά μου συλλυπητήρια και τη συμπάθειά μου σ' ολοκληρωτή την οικογένεια του μεγάλου απόντα Μιχάλη, δύναμη και υπομονή. Τέτοια απώλεια δεν ξεπερνιέται εύκολα. Φυσικό να πονάτε, αλλήλ να είστε ευχαριστημένοι που έφυγε πλήρης ημερών και που άφησε σ' εσάς μια βαριά πνευματική παρακαταθήκη που θα υπερηφανεύεστε.

Αιώνια σου η μνήμη Μιχάλη,
από τη μικρή σου αδερφή όπως έλεγες.
Θα μείνεις στους θάνατους της ψυχής μου.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΕΙΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΚΑΙ ΕΝΘΥΜΗΣΕΙΣ

Γράφει ο Παν. Γεωρ. Δημάκης, Υπεύθυνος Ιστορικού Αρχείου Δήμου Αμφικλείας Ελατείας
Email: pgdimakis@gmail.com

Συνεχίζοντας την ενασχόληση, στην αξιοσημείωτη αναιτιώδη κατάργηση, του Ταχυδρομείου Ελατείας, που κινδυνεύει, μαζί με άλλες παρόμοιες καταργήσεις, υποβοηθητικών κρατικών δομών, να διαρρήξουν τον κοινωνικό ιστό, μίας ακμαίας, αγροτοποικονομικής κοινότητας, θα συμπληρώσουμε το καθ' οδόν, συγκεντρώμενο υλικό, που φαίνεται να είναι ανάλογο, της χρονικής διαδρομής του.

Σε προηγούμενο σημείωμα αναφέρθηκε, ο Δημόσιος Δρόμος, της Βυζαντινής περιόδου, το Cursus publicus, των Ρωμαίων, με υπεύθυνο τον Λογοθέτη του Δρόμου, με τους πρωτονοτάριους και τους χαρτουλάριους, του Δρόμου, κατά τους ορισμούς του Κων/νου Πορφυρογέννητου.

Τα επιστολικά γράμματα, τα αποστέλλόμενα είδη, διεκομίζοντο με δημόσιους ιππούς και οχήματα, εναλλακτικά και με καμήλους, ημιόνους κ.λ.π. ενώ οι σταθμοί διέθεταν και νωτοφόρους (αχθοφόρους),* για τα βαρύτερα μεταφορτωμένα αντικείμενα.

Ιδιαίτερη σημασία είχε, η Οξεία Οδός** λεγόμενη, λόγω των δυνατοτήτων του "κατεπιέγοντος", που είχε προνομιακά, καλώς.

συντηρούμενη και επιτηρουμένη, όπως π.χ. η Βασιλική οδός Λαρίσης- Φαλάρων-Θερμοπυλών-Ελατείας-Θηβών, μάλιστα αναφέρεται ειδική υπηρεσία Λογοθέτου, χαρτουλάριου και κουράτορος του Οξέως δρόμου, που οι φιλοπαίγμονες βυζαντινοί λόγιοι, απέδωσαν στον Κων/νον Πατρίκιον Λογοθέτην του Οξέως δρόμου, ειρωνικώς το επίθετον "ποδοπάγουρος", για την μνημειώδη βραδύτητα του. (* Θεοφάνη Χρονογραφία και Νικηφόρου ** 1 438 Σύντομος Ιστορία, σελ 74, de Boor).

Στα καθ' ημάς τώρα, η εξαίρετη αυτή φωτογραφία, στο αγαπητό, για τους Ελατείες σημείο, το Δασύλλιο, τρεις άψογοι και σημαίνοντες πολίτες, με ενδυμασίες του συρμού, με το λευκό άνθος στην κομβιοδόχη, μάς παρατηρούν, από το βάθος του χρόνου... υποθέσατε τι λένε...

Στο βάθος η οικία Σπ. Σταμοπούλου. Από δεξιά ο ιατρός Ν. Χρέμος, ο Χαρ. Δάρας διαχειριστής του Μονοπωλίου και ο προϊστάμενος Τ Τ Τ Κούγιας, μία λογική ανάμιξη, κοινωνικής και μη διαταραγμένης, κοινωνικής διαστρωμάτωσης. Ορίστε; Αρχείον Λ. Χρέμου έτος 1929

